Ao. 1855. No. 44.

Donderdag, 12 April.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 11 April 1855.

Bij Gouvernements resolutie van den 7 dezer maand No. 420, is aan Rosetta Henrietta Vlijtig vergund, zich voortaan te noemen:

Rosetta Henrietta van Sitteren.

De waarnemende adjunct Gouvernements-Secretaris, belast met de functien van den Gouvernements Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

POLITIE.

Bij de Politie aangifte gedaan zijnde, dat op heden, gaande van de *Hervormde Kerk* naar het *Gouvernementsplein*, verloren is eene *BORSTSPELD* bevattende eene porseleinen plaat, waarop geteekend is *eene vrouw, die haar kind omhelst, omvat in eenen gouden rand*; zoo wordt een ieder gewaarschuwd, om voormeld voorwerp niet te koopen, en uitgenoodigd, om, bijaldien bedoelde borstspeld ter verkoop mogt worden aangeboden, dezelve aan te houden, en daarvan onmiddellijk ten burele der politie 1e. afdeeling, gehouden wordende aan den *Waterkant* bij de *Plattebrug*, aangifte te doen; — zullende, overeenkomstig de toezegging van den eigenaar, bij terugbezorging eene *genereuse belooning* ten deel vallen.

Paramaribo, den 8 April 1855.

(5569) Op **HEDEN VOORMIDDAG** ten 9 ure, zal de Vendumeester A. SALOMONS, op de Vendu ten huize van den Heer A. H. BECHTOLD, voor rekening van den boedel E. F. JOHANNS publiek verkoopen:

63 stuks VARKENS,
zoo groot als klein.
1 KALKOEN en eenig **PLUIMVEE,**
te bezigtigen ten huize van den Heer C. W. OEHLERS.

Paramaribo, den 12 April 1855.

De Curator bij het Departement der Onbeheerde Boedels,
CHs. LIONARONS.

(5570) De Curator bij het Departement der *Onbeheerde Boedels* als beheerende den boedel M. GEURIG en B. J. Greeve qq. voor den boedel A. C. DE CROS, zullen over *zes* weken, den juisten dag nader te bepalen, in het openbaar doen verkoopen:

Het **ERF** met de daaropstaande **GEBOUWEN** in de 1ste Buitenwijk aan de *Wichers straat*, bekend onder N. W. No. 56 en O. W. No. 44; aankomende voor de helft den eerstgemelden boedel en de wederhelft den boedel A. C. DE CROS.

Paramaribo, den 9 April 1855.

De Curator voornoemd.
CHs. LIONARONS.
B. J. GREEVE qq.

Van de Gouvernements Plantage *Catharina Sophia*, bij inschrijving te koop:

100 VATEN SUIKER.

De bus der inschrijvings - billetten ter Gouvernements Secretarie wordt geligt op VRIJDAG den 13den April 1855, des middags ten 12 ure.

Het hoogste bod goedgekeurd zijnde, zal de Suiker onmiddellijk, voor rekening en risico van den kooper, moeten worden afgehaald.

De Beheerder der opgemelde Plantage,
Wm. HUMPHREIJS.

Nieuwstijdingen.

Nederlanden.

Betrekkelijk het tractaat met Japan, waarvan in ons vorig nommer mededeeling is gedaan, behelst de *Staats Courant* het volgend hoogst belangrijk stuk.

Aan den Koning!

Na de onlangs hier te lande aangebragte stukken over de Japansche aangelegenheden ter voorloopige kennisneming aan Uwe Majesteit te hebben aangeboden, stel ik mij thans voor, Hoogstdezelve bij deze een aaneengeschakeld verslag deswege te geven. De Japansche regering heeft een eersten stap gedaan op den weg tot verzachting van haar stelsel van uitsluiting, en onder den genomen maatregel is ook Nederland begrepen. Die omstandigheid maakt het mij tot eene aangename taak, om de volhardende en onbaatzuchtige pogingen in het licht te stellen welke de Nederlandsche regering tot bereiking van dat oogmerk heeft aangewend, en in een omstandig verhaal te treden van de verrigtingen, die meer onmiddellijk tot de verkregen uitkomst hebben geleid.

De brief, in 1844 door wijlen Z. M. koning Willem II aan den keizer van Japan gerigt, is het uitgangspunt geweest en de grondslag gebleven onzer staatkunde in dezen. Die brief verwees tot de openstelling van China ten gevolge van den aldaar gevoerden oorlog. Hij waarschuwde tegen de gevaren, aan het strenge stelsel van afzondering verbonden, bij de uitbreiding der scheepvaart in de Japansche wateren, het verdwijnen der afstanden door de stoomkracht en de algemeene ontwikkeling van handel en nijverheid in Europa. Hij beval vriendschappelijke en handelsbetrekkingen aan als de beste middelen, om botsingen te voorkomen. Hij gaf eindelijk, uit erkentenis voor de toelating der Nederlanders tot den handel te Nagasaki sedert meer dan twee eeuwen, den belangloozen raad, om de wetten tegen de vreemdelingen te verzachten, met aanbod om een afgezant tot het geven van nadere inlichtingen te zenden, als de keizer dit mogt begeeren. De brief, vergezeld van geschenken des konings aan den keizer van Japan werd overgebragt door het oorlogsfregat *Palembang*.

Het antwoord, in 1845 daarop gegeven, getuigde van den indruk, dien het koninklijk woord had gemaakt, doch behelsde in heusche woorden de beslissende verklaring, dat de voorouderlijke wetten in Japan geene uitbreiding gedoogden van het verkeer met vreemde volken. Dit antwoord was geschreven, uit naam des keizers, door den Japanschen staats- en regeringsraad en gerigt aan de rijksgrooten van Nederland, met verzoek, om den inhoud ter kennis te brengen van den koning. Wederkeerige geschenken des keizers volgden; en de inlichting werd gegeven, dat een regtstreeksch schrijven van dezen strijdig zou zijn geweest met de Japansche instellingen.

Ten gevolge van die uitkomst meende de Nederlandsche regering voor 's hands eene expectative staatkunde ten aanzien van Japan te moeten aannemen, doch met vasthouding der beginselen, in den brief des konings vervat. Aan onze opperhoofden op Decima werd uitdrukkelijk voorgeschreven, om die beginselen onveranderlijk in acht te nemen en voor te staan, en zich stipt te onthouden van alle handelingen, die onze belangloosheid konden krenken of zelfs maar in verdenking brengen.

Die staatkunde van afwachting, raadgeving en aansporing, gevoegd bij het zorgvuldig aankweeken eener vriendschappelijke verhouding tot het Japansch Gouvernement, bleef kennelijk niet zonder invloed op zijne gedragslijn tegenover vreemdelingen. Aan schipbreukelingen toch werd bijstand en verzorging verleend, en door zachtheid en beleefde vormen wilde men blijkbaar stootende aanrakingen ontwijken, bij het toenemend bezoek van vreemde schepen. Ook onzerzijds aarzelden wij niet het mogelijke te doen, om onvriendelijke aanrakingen van dien aard te verhoeden. In 1846 ontving men hier te lande een verzoek der Japansche regering, om openbaarheid te geven aan een aldaar uitgevaardigd edict, inhoudende dat Japansche schipbreukelingen alleen met Nederlandsche of Chineesche schepen naar hun vaderland terug gevoerd mogen worden, en dat de wetten des rijks even als zij den Japanners het doen van eigendunkelijke openingen hunner kusten en eilanden verbieden, ook aan zoodanige opnamen door vreemden in den weg staan. Men voorzag dat het

doen van zulk eene mededeeling ons in verdenking zou kunnen brengen van steun te willen verleenen aan het stelsel van afzondering, in Japan bestaande. Maar dat rijk bezat voor alsnog geen ander middel voor het overbrengen van zoodanige mededeeling, en de terughouding er van kon noodlottige botsingen veroorzaken. De verlangde kennisgeving werd door de Nederlandsche regering aan verschillende mogendheden gedaan, even als eene nadere van soortgelijken aard in 1851.

De geruchten nopens de uitrusting eener expeditie naar Japan door de Vereenigde Staten van Noord-Amerika bleken intusschen meer en meer gegrond te wezen. Zij naderde hare verwezenlijking en was bestemd tot het doen eener poging, om opheffing te verwerven van het stelsel eener onvoorwaardelijke afsluiting. De Nederlandsche regering achtte het oogenblik gekomen, om hare vroegere pogingen tot hetzelfde einde te hervatten en andermaal regtstreeksche stappen daartoe te doen. De Amerikaansche ontwerpen boden gereede aanleiding om het Japansche bestuur tot betere inzigten te brengen nopens zijne wezenlijke belangen. Krachtens de kabinets rescripten van 22 Maart en 9 April 1852 L. A5 en N6 ontving het Indische bestuur van wege Uwe Majesteit de vereischte bevelen, en werd de Amerikaansche regering ingelicht nopens de strekking des briefs van wijlen Zijne Majesteit *Willem II*.

Gevolg gevende aan die bevelen schreef de gouverneur-generaal van Nederlandsch Indie, onder dagteekening van 25 Junij 1852, een brief aan den gouverneur van Nagasaki, strekkende, dat de Japansche regering een vertrouwd en aanzienlijk persoon zou aanwijzen, ten einde met het nieuw aangesteld opperhoofd in nadere besprekingen en onderhandelingen te treden over de door deze aan te wijzen middelen, om Japan te behoeden voor de gevaren, die het bedreigden. Aan het slot van zijn schrijven gewaagde de landvoogd van de mogelijkheid, dat wij tot de verlating van Japan zouden kunnen genoodzaakt worden, wanneer vijandelijke botsingen het gevolg werden der volharding in de uitsluiting van vreemde natien. Het benoemd opperhoofd, mr. *J. H. Donker Curtius*, werd belast met de overbrenging van dien brief en voorzien van de magtiging, om op de grondslagen van een hem verstrekt concept-tractaat te onderhandelen. Ik heb de eer, dat ontwerp van tractaat met de daarbij behoorende nota van toelichting bij deze nogmaals kopijelijk onder de oogen van Uwe Majesteit te brengen. Het wees, met inachtneming der Japansche begrippen en instellingen, den weg aan tot bereiking van het oogmerk. De brief van den gouverneur-generaal, en het ontworpen tractaat moeten overigens den heer *Donker Curtius* bepaaldelijk tot rigtsnoer strekken, wanneer hij in de Japansch-Amerikaansche aangelegenheden mogt worden geraadpleegd.

Deze maatregelen waren naauwelijks genomen, toen de zaakgelastigde der Vereenigde Staten alhier, bij brief van 2 Julij 1852, van wege zijne regering aanzoek deed, om de officiele medewerking van het Nederlandsche opperhoofd op Decima te verleenen tot bevordering der oogmerken van het, geheel vriendschappelijk bezoek dat aan de Japansche eilanden door een eskader onder den commodore Perry zou worden gebragt, onder verklaring, dat het doel dier zending was, om pogingen aan te wenden, ten einde eenige verzachting te weeg te brengen in het stelsel van uitsluitende staatkunde, tot nu toe door de Japansche regering volgehouden. Die medewerking op vreedzamen weg, geheel in overeenstemming met de door Nederland gevolgde staatkunde en de jongste van wege Uwe Majesteit gegeven voorschriften, werd onmiddellijk toegezegd en aan het Indisch bestuur opgedragen. De instruktien in dien zin voor het opperhoofd zijn door den Gouverneur-Generaal spoedshalve en om opzien in Japan te vermijden, door de zending van een afzonderlijk vaartuig toevertrouwd geworden aan den commodore Perry zelven, ten einde ze te kunnen overhandigen, als de verlangde diensten werden ingeroepen. Aan de Amerikaansche regering is naar aanleiding van het gedane aanzoek, volledige mededeeling gedaan van de in 1844 | 45 met Japan gehouden briefwisseling.

De nieuwe stappen, door den heer Donker Curtius in voldoening aan de bevelen der Nederlandsche regering gedaan, mogten aanvankelijk weinig ingang vinden. De brief van den gouverneur generaal werd wel is waar aangenomen, maar het Japansche gouvernement bleef zich volstandig onthouden, om de verzochte aanwijzing te doen van een persoon van aanzien en vertrouwen, voor nadere besprekingen en onderhandelingen. Het gaf evenwel blijken, op meerdere inlichtingen prijs te stellen. De heer Donker Curtius besloot eindelijk te regt om de zaak niet aan den vorm op te offeren. Hij vatte mitsdien de verschillende punten van het ontwerp tractaat met de noodige toelichtingen te zamen in een brief, dien hij onder dagteekening van 2 Nov. 1852 aan den gouverneur van Nagasaki schreef. Hij stelde daarbij die beginselen voor als aannemelijk in het belang van Japan, als ook om in den geest daarvan te handelen ten aanzien van de te voorziene aanzoeken der Vereenigde Staten, eindigende met de woorden: » Zijne Majesteit de » koning der Nederlanden verwacht, dat de vrede » van het Japansche rijk kan bewaard blijven, » indien door de regering van Japan op het verzoek van den president der Vereenigde Staten » van Noord-Amerika aldus worde geantwoord." Maar ook deze mededeeling had voorshands geen ander gevolg dan herhaalde navragen en verzochte ophelderingen die intusschen er van getuigden, dat de brief het onderwerp uitmaakte van ernstige overwegingen.

Onder die omstandigheden ankerde in de maand Julij 1853 het Amerikaansche eskader onder commodore Perry in de baai van Jedo. Het verscheen niet voor Nagasaki, en het opperhoofd op Decima had dus daarmede geene gemeenschap. Kort daarna wierp een Russisch smaldeel onder den admiraal Pontiatine, op den 22sten Augustus het anker in de baai van Nagasaki. Onze factorij voorzag het van de gewenschte provisien gedurende een vrij langdurig verblijf. De admiraal was overbrenger van twee brieven van den Russischen rijkskanselier, één voor den Japanschen rijksraad. Beide werden aangenomen en de laatste in eene plegtige receptie overhandigd. Velerlei bemoeijenis vloeide voor het opperhoofd voort uit de gestadige aanzoeken der Japansche autoriteiten om hulpbetoon en voorlichting ten behoeve hunner aanraking met deze eskaders. Maar vertrouwen en erkentelijkheid jegens hem, waren er de vruchten van. Overigens had het gezigt van zoo vele zeil- en stoomschepen van verschillende natien klaarblijkelijk op de Japanners en hunne regering een diepen indruk gemaakt. De opgewekte belangstelling in het zeewezen bleek uit de velen en telkens vermeerderde inlichtingen, die van den heer Donker Curtius werden gevraagd en bijzonder de stoomschepen betroffen, waarop de aandacht speciaal was gevestigd.

Op het einde der maand Augustus werd het overlijden bekend van den keizer van Japan. Die gebeurtenis gaf aanleiding, dat de tusschenkomst van het opperhoofd werd ingeroepen, ten einde door zijne regering het gouvernement der Ver. Staten te doen uitnoodigen, om de tegen het volgende voorjaar bepaalde terugkomst van het eskader onder commodore Perry uit te stellen. Deze had een brief van den President der Vereenigde Staten overgebragt, doch het antwoord kon, om den rouw wegens het overlijden des keizers en de vele werkzaamheden en plegtigheden bij den troonsovergang, niet gereed wezen tegen den tijd van zijn terugkeer. De heer Donker Curtius verklaarde zich bereid tot mededeeling van dat verzoek aan de Nederlandsche regering, zoomede gelijktijdig aan den gouverneur generaal van Nederlandsch Indie, om het zoo mogelijk regtstreeks aan den commodore Perry te doen toekomen. Hij opperde daarbij echter den twijfel, of dat berigt wel tijdig genoeg zijne bestemming zou kunnen bereiken, en of zelfs dan nog die vlootvoogd zijne terugkomst zou kunnen uitstellen, zonder daartoe het bevel van zijne eigene regering te hebben ontvangen.

Het overlijden des keizers belette evenwel niet, dat het opperhoofd niet lang daarna van de zijde der Japansche regering een afdoend blijk van belangstelling ontving aangaande zijnen brief dd. 2 November 1852. Hij werd namelijk uitgenoodigd tot het houden van conferentien met een daartoe door de gouverneurs van Nagasaki benoemden keizerlijken commissaris voor de buitenlandsche zaken. Men besprak in herhaalde zamenkomsten het onderwerp van den brief uitvoerig, zoo van de staatkundige, als van de staathuishoudkundige zijde. De heer Donker Curtius verwees daarbij op nieuw en met aandrang op den brief van wijlen Zijne Majesteit Koning Willem II. Hij haalde China aan als hebbende de uitsluiting van vreemdelingen, behalve de opengestelde havens, niet opgeheven. Hij putte zich uit, om met gematigdheid en met aanhaling van voorbeelden eene wijziging van het bestaande stelsel aan te bevelen. Het antwoord was altijd, dat de Japansche wet geen handelsverkeer met vreemde natien gedoogt en onveranderbaar is. Dat intusschen die zamensprekingen gewenschte indrukken hadden achtergelaten, bewijst de merkwaardige officiele mededeeling van den gouverneur van Nagasaki, na afloop der voormelde conferentien op den 9den November 1853, aan het opperhoofd gedaan, en luidende: » De gouverneur be» tuigt zijnen dank voor uwe medegedeelde mee» ning, die gij, na menigmaal in het gouvernements» huis genoodigd te zijn, genoegzaam voordragen » hebt, als ook voor de moeite, die gij van daag » nemen zult. Hetgeen reeds door hem medege» deeld is omtrent het niet kunnen schenden of » veranderen van onze wet, en het niet kunnen » toestaan van handelsbetrekkingen met vreemde » landen, zult gij wel begrepen hebben. Dan al » wat gij verklaard hebt over de bergplaatsen van » steenkolen en de behoefte aan provisien en schuil» plaats in geval van storm voor vreemde natien, » schijnt niet onaannemelijk. Daarom zou de gou» verneur van voornemen zijn, om deze zaken » spoedig te behandelen, maar door vele werk» zaamheden betreffende de troonsopvolging kan-

»het beraadslagen over de gemelde zaken niet »plaats vinden, terwijl het niet toereikende zal »zijn, indien de gouverneur deze zaken alleen »schriftelijk behandelt. Dus moest hij, dat hij »zulks bij zijne terugkomst, aan het hof te Jedo »in den toekomenden herfst aan de hooge regering »in persoon ter kennis moet brengen."

„Zoodanig was de „staat van zaken volgens de berigten van Decima dd. 15 November 1853, die in Februarij 1854 hier te lande van het Indisch Bestuur werden ontvangen. De Gouverneur-Generaal had ook voldaan aan het verzoek der Japansche regering, door den comodore Perrij bij brief van haar verlangen tot uitstel te onderrigten.

De Nederlandsche regering putte uit die berigten de overtuiging, dat op den ingeslagen weg behoorde te worden voortgegaan. Het Indisch Bestuur werd mitsdien, in voldoening aan het „kabinets-rescript van 20 Maart 1854 litt. P. 4, van wege Uwe Majesteit in dien zin aangeschreven. Daarbij voegde men de aanbeveling, om de sluiting van het tractaat niet uit het oog te verliezen en inmiddels eensdeels te zorgen dat vreemde natien geene voorregten verkregen waarvan Nederland zou blijven uitgesloten; en anderdeels in het belang van Japan te blijven aandringen op verzachting van het stelsel van afsluiting en bewaking ten aanzien van vreemdelingen. De uitzending van een electro-magnetischen telegraaph had plaats, om uit naam van Uwe Majesteit aan den keizer van Japan te worden aangeboden. Met het oog eindelijk op de mogelijkheid van aanstaande belangrijke voorvallen in het Japansche rijk, ontving de gouverneur-generaal, krachtens het kabinets-rescript van 17 April 1854, lit. M6, den last om, behalve het gewone in de maand Junij vertrekkende handelsvaartuig, een oorlogsstoomschip naar Japan te zenden, ten einde ten spoedigste berigten te kunnen bekomen van gewigtige gebeurtenissen aldaar, en tot steun en verheffing te dienen van het opperhoofd, wien de beschikking over dezen bodem zou worden gegeven. Het Indisch bestuur bestemde voor die dienst Uwer Majesteits stoomschip Soembing, gekommandeerd door den kapitein luitenant-ter-zee G. Fabius. De instructien voor het opperhoofd werden met het handelsschip afgezonden. De Soembing vertrok den 25sten Julij 1854 naar Japan, aan boord hebbende den electro-magnetischen telegraaf, en is op den 15den Nov. daaraanvolgende ter reede van Batavia teruggekeerd. De gouv. gen. heeft onmiddellijk den kommand. langs den overlandweg herwaarts gezonden en met de overbrenging der depeches betreffende de Japansche aangelegenheden belast, ten einde het Opperbestuur volkomen te kunnen inlichten voor de verder te nemen beschikkingen. De door den heer Fabius aangebragte stukken zijn die, welke ik in den aanhef van mijn tegenwoordig rapport heb vermeld. Zij leveren de stof op voor de voltooijing van het overzigt dat met de gesteldheid der zaken in Japan op 15 November 1853 hierboven was afgebroken.

Het Russisch eskader verliet de haven van Nagasaki op den 23n. Nov. 1853, doch keerde aldaar in de eerste dagen van 1854 terug. Herhaalde zamenkomsten van den admiraal Pontiatine met de Japansche autoriteiten grepen alstoen plaats. Na andermaal van den 5n. Februarij tot den 26sten April afwezend te zijn geweest, stak de admiraal op den 29sten April met zijn smaldeel wederom in zee, zonder later te zijn wedergekeerd, doch niet zonder den heer Donker Curtius schriftelijk voor zijne bewezene diensten te hebben bedankt. Tot de sluiting van een tractaat met den admiraal Pontiatine moet het evenwel nog niet zijn gekomen. Ook de Amerikaansche vloot was in Feb. 1854 weder in de baai van Jedo binnengeloopen. De onderhandelingen, door den commodore Perry aangeknoopt, leidden tot de sluiting op den 15n. Maart 1854 van eene overeenkomst tusschen de Vereenigde Staten van Noord-Amerika en het Japansche rijk. Een afschrift van die overeenkomst heb ik de eer, hierbij over te leggen.

Voortdurende raadpleging door, en bezoeken van Japansche hoofd-ambtenaren en groten getuigden inmiddels van aansluiting en welwillendheid jegens den heer Donker Curtius en van ingenomenheid met de schei en natuurkundige proefnemingen van dr. van den Broek, den geneesheer op Decima. Deze was er onder anderen in geslaagd, om een electro magnetischen telegraaf in het klein daar te stellen, waarvan de werking de verbazing den Japanners had opgewekt. Hij vervaardigde mede later van hout het model van een stoomwerktuig in doorsnede, dat alle belangstelling tot zich trok. Onmiskenbaar ook was de toenadering van den Japanschen kant in het nemen van maatregelen tot bevordering der kennis van de Nederlandsche taal onder de tolken. De adsistenten onzer factorij werkten gewillig daartoe mede, door gedurende den afgeloopen winter aan onderscheidene jonge tolken onderrigt te geven in het Nederduitsch en hunne opstellen in onze taal te verbeteren. *(Vervolg hierna.)*

Engeland.

De Engelsche dagbladen deelen den dood mede van den heer Joseph Hume. Hij overleed den 20 Februarij op zijn landgoed bij Norfork, in den ouderdom van 77 jaren. Zijn vader, eigenaar van een klein handelsvaartuig, stierf jong, de zorg voor zijn huisgezin overlatende aan zijne weduwe. Nadat Joseph het noodige op de gemeenteschool van Montrose geleerd had, werd hij als leerling bij een geneesheer geplaatst en eindelijk op 20 jarigen leeftijd als lid van het collegie van geneesheeren te Edimburg toegelaten. Dit werd de grondslag van zijn geluk. De jonge geneesheer vertrok in dienst van de Compagnie naar Indië, waar hij zich weldra met de taal des lands goed vertrouwd maakte en weldra de aandacht van zijne superieuren trok, welke hij niet alleen als geneesheer van dienst was, maar ook als tolk en op vele andere wijzen. Hij lag zich met zooveel ijver op de vervulling zijner pligten toe, dat hij acht jaren daarna naar Engeland kon terugkeeren, in het bezit van een aanzienlijk vermogen. Van dat tijdstip dagteekent het openbaar leven van Hume. Na eene reis door Portugal en de zuidelijke provincien van het Turksche rijk, werd hij in 1812 lid van het Lagerhuis, waar hij zich aldra als een hevig bestrijder deed kennen van alle uitgaven, van wier noodzakelijkheid hij niet overtuigd was. In 1826 werd hij door het graafschap Aberdeen tot lid van het Parlement gekozen en in 1830 voor het graafschap Middlesex. Als zoodanig streed hij voor de reformbill, werd in het hervormde parlement een der hoofden van de radicalen en onderdrukte door zijn invloed in 1835 het verbond der Orangisten. Bij de verkiezingen voor Middlesex in 1837 werd hij niet weder benoemd; daarentegen werd hij door O'Connels toedoen door de Iersche stad Kilkenny gekozen. Later kreeg hij zitting voor het Schotsche vlek Montrose. Alle partijen hebben steeds zijne eerlijkheid en gebechtheid aan zijn vaderland, alsmede zijne uitgebreide bekwaamheden erkend. Zelfs zijne vijanden lieten zijne schitterende eigenschappen regt wedervaren.

— De *Times*, de zending van Lord John Russel naar de Weener conferentie besprekende, houdt zich weder druk bezig met de betrekkingen tot Pruissen. De zending van den heer v. Wedell naar Parijs moet dezelfde strekking gehad hebben als die des heeren von Usedom te Londen. Laatstgenoemde meldde uit naam zijns meesters, dat Pruissen bereid was, met de Westersche mogendheden een dergelijk tractaat te sluiten als dat met Oostenrijk, en een legerkorps aan de Oostelijke grenzen wilde plaatsen, op voorwaarde dat het Westen geen troepen op Duitsch grondgebied zoude werpen of eene restauratie van Polen langs revolutionnairen weg beproeven. Wat er ook van zijn moge, zeker zoude geen der geallieerden zich thans met eene eenvoudige toetreding van Pruissen tot het December verdrag tevreden stellen. Daarop zoude men Pruissen niet tot de conferentien kunnen toegelaten, want het December verdrag heeft slechts eene eventuele strekking. Thans nu de militaire gevolmagtigden te Weenen en te Parijs met het ontwerpen van een krijgsplan bezig zijn, verlangt men Pruissens actieve coöperatie zwart op wit toegezegd te hebben. Om aan de persoonlijke wenschen des konings te gemoet te komen, zouden de Westersche mogendheden zich wel laten vinden tot het sluiten van afzonderlijke verdragen, wanneer die verdragen Pruissen slechts verpligten tot dezelfde active politiek, welke Oostenrijk en zij zelven volgen. De *Times* heeft eenigen grond om te hopen, dat het Berlijner kabinet thans een plan van dien aard in overweging heeft, daar het tot het inzigt is gekomen, dat nog ééne week aarzelens of een nieuw kabinet der hofpartij, het elk terugtreden zoude afsnijden. In weerwil van die hoop slaat de *Times* toch nog een blik op het verledene. De tegenwoordige stand van zaken wijst eene opmerkelijke analogie aan, met de betrekkingen tot Pruissen in 1796, nadat het door den vrede van Bazal zich van den oorlog met Frankrijk teruggetrokken had.

Toen werd de onderseeretaris van staat, de heer Hammond, de grootvader van hem, die thans dezelfde betrekking bekleedt, door den heer Pitt naar Berlijn gezonden, om zoo mogelijk den koning van Pruissen te bewegen, dat hij minstens de houding van eene gewapende neutraliteit zoude aannemen en zijne pogingen met die van Engeland vereenigen tot herstelling van den vrede. De heer Haugwitz, de Pruissische minister, verwierp deze voorstellen omdat, zeide hij, Pruissen zich niet wapenen konde, zonder onvermijdelijk aan de eene of andere zijde in het naauw gebragt te worden, en de heer Hammond ging naar Weenen, overtuigd dat niets de stemming van het Pruissische hof zoude veranderen, zoolang Haugwitz en zijn secretaris Laubard, ondersteund door eene magtige partij in den staat, het vertrouwen des konings bezaten.

— Sedert eenigen tijd worden door de Edinburgh Society en de Society of Arts pogingen aangewend tot vestiging van een internationaal handelsregt. De eerste heeft dit onderwerp op het statistisch congres te Brussel in 1853 reeds ter sprake doen brengen; de andere maatschappij heeft daaraan op den 2den Februarij eene buitengewone zitting gewijd, waarin verslag is gedaan van de pogingen bij de Fransche regering aangewend om, gedurende den tijd der tentoonstelling te Parijs, een congres te dien einde te doen plaats vinden, waarop echter nog geene beschikking gevolgd is. Het daartoe betrekkelijk uitvoerig verslag is, met de daarop gevolgde discussie, opgenomen in het *Journal of the Society of Arts* van den 9den Febeuarij.

— De correspondent van de *New-York Tribune* op St. Thomas deelt een schrijven mede dd. 8 Januarij, nopens het vinden van guano op het eiland Aves, het beweerde regt van Venezuela daarop en de verwikkelingen, die er

het gevolg van kunnen zijn. Hoofdzakelijk zegt hij het volgende:

De ladingen guano, die twee maatschappijen te Boston in de laatste vier maanden aanhoudend op het eiland Aves ingenomen hebben, zijn plotseling gestaakt door het regt, dat Venezuela op dit eiland beweert te hebben. Opmerkelijk is echter de geheimzinnige wijze, waarop deze regering is te werk gegaan, want de maatschappijen waren druk bezig met het innemen dier meststof op die plaats, waartoe zij, behalve de bemanning der schepen, nog 70 personen bezigden, toen in de maand December des vorigen jaars eene gewapende expeditie van 30 man, met een stuk veldgeschut gewapend, onder bevel van Don Domingo Dias, door het Venezuelaansche gouvernement afgezonden, op het eiland verscheen en van Venezuela's regt op dit grondgebied gewaagde. De manschappen, met laden bezig, waren echter niet genegen om het eiland zoo spoedig te verlaten, waarvan het gevolg was, dat zij vergunning kregen om met hun werk voort te gaan, terwijl Don Domingo Dias vertrok, om verdere instructien van zijne regering te bekomen. Zij gingen hierop voort met hunne bezigheden, in de veronderstelling, dat zij nu nog wel 5 à 6 weken tijd hadden, alvorens verder gemoeid te worden, waarbij zij zich tevens voornamen, vóór het verstrijken van dien tijd, met hunne schepen te vertrekken.— Maar hierin bedrogen zij zich zeer, want reeds eenige dagen daarna verscheen een Venezuelaansch oorlogschip, dat het bevel medebragt, dat de manschappen der twee Bostonsche maatschappijen oogenblikkelijk het eiland moesten verlaten of 2 dollars betalen voor elke ton guano, die zij ingescheept hadden. Daar zij geenszins de middelen bezaten, om aan dit laatste te voldoen, en buitendien meer genegen waren om zich ter bekoming van schadeloosstelling, tot hunne eigene regering te wenden, verlieten zij onmiddellijk het eiland met alle gereedschappen en wat zij verder medegebragt hadden; terwijl zij, te Boston aangekomen, verzochten dat de Vereenigde Staten hunnen eisch bij de regering van Venezuela indiende. De zaak staat nu op die hoogte.

De bovenvermelde stap der Venezuelaansche regering schijnt aan eene vergissing toegeschreven te moeten worden. Zij toch bezit het eiland, of de kleine groep eilanden, Aves de Barlometo genaamd, gelegen op 12' 5" NBr. en 67' 30° WL., en 80 mijlen van het vaste land verwijderd, en maakt nu aanspraak op het kleine afgezonderde eiland Aves, dat op 15' 40" NBr. en 63' 38" WL. gelegen is, als het ware eiland Aves de Barlometo. In waarheid echter is het kleine eiland Aves nimmer door eenige natie als regthebbende opgeëischt, en in dezen stand van zaken is het te verwijderd van het grondgebied van eenige natie (310 mijlen van de kust) om in eenige jurisdictie te vallen. Tot dusverre is het ook van te geringe waarde geschenen, om er bezit van te nemen. Het is slechts eene groene strook lands, dat zich even boven de oppervlakte des waters verheft, en nog minder dan eene mijl lang en slechts eenige honderde voeten breed is. Op zekere tijden van het jaar wordt het alleen bezocht door Engelsche, Hollandsche en Deensche schepen, die er de eijeren verzamelen, welke eene groote menigte zeevogels aldaar nederleggen.

— De Spaansche parlementaire commissie, belast met het uitbrengen van een rapport over de handelingen, waarvoor de koningin moeder als verantwoordelijk zal worden beschouwd, heeft zich naar den hertog der Overwinning begeven, om te verklaren, dat zij de door de regering bijgebragte argumenten niet krachtig genoeg vindt om de uitzetting der koningin-moeder en de sequestrering harer goederen te regtvaardigen. De kwestie werd verwezen naar den ministerraad, die besloten heeft dat de commissie belast zal worden, om zelve uit de handelingen van Maria Christina die feiten op te sporen, die zij het meest geschikt zal oordeelen, om de door de regering ten opzigte van haar genomen maatregelen te billijken.

Duitschland.

In een half-officieel Saksisch dagblad, werd onlangs het gevoelen geuit, dat Oostenrijk eigenlijk niet geroepen is, om de Westersche mogendheden in de Krim te ondersteunen. Door de vaste positie, zoo redeneert het blad verder, welke deze mogendheid thans in de Vorstendommen heeft erlangd, zijn hare belangen, bij eene beslissing der Oostersche kwestie, genoegzaam gewaarborgd. Het Oostenrijksche kabinet behoorde niet uit het oog te verliezen, dat elke door de Westersche mogendheden in de Krim te behalen zegepraal, de eischen derzelve, maar ook evenzeer de weerstand van Rusland zal vermeerderen. Het is uit dien hoofde evenzeer tegen het belang van Oostenrijk, als van Duitschland in het algemeen, om de Westersche mogendheden behulpzaam te zijn, voordeelen in de Krim te behalen en de oorlogs fakkel over gansch Europa te helpen verspreiden. — Hierop wordt in het *Journal de Frankfort* in een schrijven uit Weenen geantwoord, dat Oostenrijk den 2 Dec. met de Westersche mogendheden eene alliantie heeft gesloten, die de bekende vier garantie punten tot grondslag heeft; dat van deze vier punten het derde bestemd is, om het traktaat van 13 Julij 1841 dermate te veranderen, dat, in het belang van het Europesche evenwigt, aan de Russische heerschappij in de Zwarte zee een einde worde gemaakt. Indien derhalve de vredes-onderhandelingen te Weenen schipbreuk mogten lijden, is Oostenrijk verpligt, om in gemeenschap met de Westersche mogendheden, Rusland tot den vrede te dwingen en bij gevolg, zoo veel mogelijk bij te dragen tot den goeden uitslag van den veldtogt in de krim. Dit ligt evenzeer in het belang van Europa in het algemeen, als van Oostenrijk in het bijzonder. Eerst wanneer de Russische magt in de Zwarte Zee geknikt zal zijn, is op een vasten en duurzamen vrede te rekenen; zonder dit is het slechts een kortere of langere wapenstilstand. De goede uitslag van den veldtogt der Westersche mogendheden in de Krim, is een der middelen om tot zoodanigen vrede te geraken, en Duitschland heeft bij gevolg ook groot belang bij het slagen dier onderneming.

— In de Russisch gezinde kringen te Berlijn, is men ten hoogste verwonderd geweest over de houding, die Sardinie tegen Rusland heeft aangenomen en herinnert bij deze gelegenheid aan een feit, dat te weinig bekend is, om niet medegedeeld te worden. Het was namelijk in 1821, tijdens de Oostenrijksche interventie, dat de Oostenrijkers de sleutels der citadel van Alessandria naar Weenen wilden brengen en dat Rusland het protest der Sardinische regering tegen deze daad van geweld, ondersteunde. Het kabinet van St. Petersburg betoogde aan dat van Weenen, dat de Oostenrijksche troepen in Sardinie gekomen waren, om revolutionnaire bewegingen te onderdrukken, maar niet om de regering van dat land den oorlog te verklaren en dat het onregtvaardig zou zijn om aan laatstgenoemde de schande aan te doen, dat de sleutels van eene harer voornaamste vestingen naar Weenen gezonden werden. Oostenrijk erkende de gegrondheid van deze overwegingen.

Producten - Handel.

Bij inschrijving verkocht.

Suiker. Den 10den dezer, 25 vaten van de Centraal Fabriek op Plantaadje Buitenrust, a 6,28 cent.

Kakao. Den 11den, 15 balen van plant. Concordia, a 15,06 cent.

Koffij. Idem, 7 balen a 20,03 cent en 4 balen Kakao a 15,06 cent, beiden van plantaadje Huwelijkszorg.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Anna, kapt. Schill, adres bij M. D. Huidekoper.— Sluit 13 dezer.

Eliza, kapt. Visser, adres bij M. D. Huidekoper.— Sluit 14 dezer.

Noord-Holland, kapt. F. C. Overeem, adres bij F. P. Bouguenon.

Wijnanda Lucretia, kapt. de Jong, adres bij Gisius & Co.

ADVERTENTIEN.

Tegen voldoende zekerheid, wordt tot de gewone interest ter uitzetting aangeboden, de som van:

DUIZEND **GULDEN,**

van het Armenfonds der *Hervormde Gemeente.*

Paramaribo, den 11 April 1855.

De Kassier van voormeld Armenfonds,

H. G. ROUX.

Heden voormiddag te 9 ure, continuatie van VENDU ten huize van A. H. BECHTOLD.

(4967)

De vroeger geannonceerde verkoop van het **HUIS** en **ERF**, aan de *Dominé straat* La. C. No. 168, zal alnu plaats hebben op **HEDEN MORGEN** te 9 ure, ten huize van den Heer A. H. BECHTOLD door den Vendumeester A. SALOMONS.

Paramaribo, den 12 April 1855.

(5564) A. VAN VELZEN.

A. SALOMONS,

Vendumeester,

zal op WOENSDAG den 18 April e. k. des namiddags om 4 uren, ten huize van den Heer Mr. J. C. PALTHE WESENHAGEN verkoopen:

Welonderhoudene **MEUBELEN, GLASWERK,** en wat verder te voorschijn zal worden gebragt.

De *Goederen* zijn één dag vóór en op den verkoopdag te bezigtigen. (4937)

(5568) De **VERLOTING**, van de voorwerpen in de loterij van C. F. Philips, is bepaald op Zaturdag den 21sten dezer, des avonds te *acht* uur, in de *Surinaamsche Handel en Zeevaart Societeit.* — Degenen, die nog niet in het bezit hunner nommers zijn, worden herinnerd zich, door betaling hunner loten, van dezelve te voorzien.

Gedrukt bij **J. C. MULLER Az.**